

soud, nedbaje ustanovení §u 293 odstavce třetí tr. ř., překročil tudíž meze svého trestního oprávnění a zavinil tím zmatečnost rozsudku dle čís. 11 §u 281 tr. ř. Bylo proto vyhověti v tomto směru oprávněné zmateční stížnosti obžalovaného a obnoviti zase mírnější trest, stanovený prvním rozsudkem nalézacího soudu.

Čís. 1798.

Branný zákon ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n.

Skutečnost, že byl československý občan omylem zapsán do opčního seznamu dle pátého odstavce §u 2 zák. z 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n., má s hlediska §u 44 zákona význam pro otázku viny jen ve směru subjektivním, kdyby zapsaný nedostál své odvodné povinnosti, máje omylem za to, že není státním občanem československým.

Předurčující otázku platnosti opčního aktu dle práva ústavního nebo mezinárodního řeší trestní soud pro svou potřebu samostatně.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm II 344/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 9. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 44 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že není tu skutkové podstaty přečinu dle §u 44 branného zákona ani ve směru objektivním. Poněvadž z trestních spisů a spisů okresní politické správy vychází na jevo, že obžalovaný o p t o v a l u okresní politické správy v Hlučíně a tato opce byla jak touto správou, tak i Německou vládou přijata, obžalovaný zapsán do opčních seznamů a vyloučen z účasti na obecních volbách v P., byl prý obžalovaný přijetím opce vyloučen ze svazku Československého státu bez ohledu na to, zda docílil jí nesprávnými údaji o domovské příslušnosti, čili nic. Zmateční stížnost má za to, že, dokud nesprávně vykonaná opce nebude zrušena cestou diplomatickou, což se dosud nestalo, dlužno prý obžalovaného pokládati za německého státního příslušníka a není prý vůbec věci soudu správnost opce přezkoumávati. Pokud stěžovatel znovu nenabyl čs. státního občanství, není způsobilým podmětem přečinu dle §u 44 branného zákona. Zmateční stížnost jest na omylu. Především není zákonné překážky, by trestní soud neřešil pro svou potřebu samostatně právní otázky předurčujícího rázu, spadající do oboru práva ústavního nebo mezinárodního, aniž by vyčkával rozhodnutí jinak ve věci příslušného úřadu administrativního.

Dle §u 2 odstavce pátý ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n. mohou optovati státní občané, vyjmenovaní v §u 1 odstavce druhý téhož zákona, to jest bývalí státní občané říše Ně-

mecké, kteří mají své řádné bydliště na územích, která náležela dříve k říši Německé a která od ní připadla k republice Československé v pro-
padné lhůtě dvou let, počínaje ode dne, kdy vstoupila v platnost mí-
rová smlouva Versaillská, pro státní občanství německé. K těmto oso-
bám však obžalovaný nepatří, poněvadž, jak soud zjišťuje, měl sice
bydliště v okrese Hlučinském, ale n i k d y n e b y l státním občanem
německým, nýbrž, maje domovské právo v československé obci Ž.
v okrese Českotěšínském, byl dle §u 1 odstavce první úst. zák. od 28.
října 1918 státním občanem československým. Československého stá-
tního občanství však nepozbyl a nemohl pozbyti nesprávným zápisem
do opčních seznamů, poněvadž změna státního občanství svobodnou
volbou (opcí) může nastati jen tam, kde jsou splněny zákonné předpo-
klady §§ů 1 a 4 zákona. Tato podmínka tu splněna nebyla, nesprávný
zápis obžalovaného do opčních seznamů na základě vědomě nepravdi-
vého jeho tvrzení, že má domovské právo v P., a že byl před 28. říjnem
1918 státním občanem německým, nemohl zploditi účinků řádné opce,
nebyl vůbec opcí ve smyslu zákona, nýbrž aktem od prvopočátku zma-
tečným. Obžalovaný zůstal státním občanem československým přes
zdánlivý akt opční a jako takový byl způsobilým podmětem trestného
činu podle §u 44 branného zákona, jímž byl uznán vinným. Skutečnost,
že byl obžalovaný do opčních seznamů zapsán, mohla by míti ovšem
význam pro otázku viny ve směru subjektivním tenkrát, kdyby stěžo-
vatel nedostál své odvodní povinnosti, maje omylem za to, že je stá-
tním občanem německým. Poněvadž však v tomto případě rozsudek vý-
slovně zjišťuje, že takový omyl je u obžalovaného vyloučen, protože
věděl, že přísluší do Ž. na Těšínsku a optoval vědomě nesprávně na zá-
kladě nepravdivých tvrzení o své příslušnosti do P. v úmyslu, by ne-
správnou opcí ušel vojenské službě, odpovídá i ve směru subjektivním
odsouzení obžalovaného zjištěnému stavu věci a zákonu.

Čís. 1799.

Listinný podvod.

**Nejde o padělání průvodky rakouských státních drah, nýbrž o na-
podobení potvrzení celního úřadu, opatřil-li pachatel neoprávněně prů-
vodku potvrzením celního úřadu, že jde o zboží, nepodléhající clu.**

**Souběh trestního zákona (§ 199 d) s trestním zákonem důchodko-
vým (§ 236).**

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1924, Zm II 276/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu
v Brně ze dne 16. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným
zločinem podvodu jednak dokonatého, jednak nedokonatého podle
§§ů 8, 197, 199 písm. d), 200 a 203 tr. zák. a rozsudkový výrok opravil
v tom směru, že nebyly padělány průvodky rakouských státních drah,